

Lap:
 Megjelent:
 624.2

KELENFÖLDRE?

Egyelőre kerülővel...

Két tucatnyi csorba lépcsőn kell felkapaszkodni s méterekre a Boráros-tér lüktető lármájától hirtelen egy távoli, halott világba érkezik a látogató. A holt kövek és a holt vas világa ez, ennyi maradt az egykori hídból, ahol a széles utat most széles drótkerítés zárja el a mögötte tátongó szakadéktól. A pusztulást átélt vaskorlátot, lámpaoszlopokat roncsolások éktelelték, a sebhelyes úttesten, a rozsdás villamossínek s a kőkoc-kák tövében is itt-ott tétova zöld fű kandikál elő. Meleg tavaszi napfény játszik a hídfő roncsai fölött.

A hír már bejárta a környéket: a 6-os és 66-os végállomása fölött, a hid-feljáró épen maradt térségén fehér és rózsaszínruhás kisgyermekek játszanak. Nagymamák szépen vigyáznak rájuk, már amennyire vigyázni kell, hiszen autó és villamos régen járt erre utójára.

— Majd jár megint... — mondja az egyik kevesarcú idős asszony és fénnel telik meg a szeme. — Én is olvastam az újságban, hogy az öt éves terv újjáépíti a hidat. Csak már elkezdenék. Én akár holnap elmennék új játszóteret keresni az unokámnak, hogy átadjuk itt a helyet a hidépitőknek...

Lent, a Boráros-téri autóbusszállomáson is számolnak már a híddal. Egy ballonkabátos fiatal utas a karórájára pillant: a Körtéren van randevuja, szeretne minél előbb odaát lenni.

— Sajnos, a 30-as budai járatat egyelőre még nem szolgálhatunk — tréfálkozik a füttös kocsindító az utassal. — Egy kis türelmet kérünk, hiszen az öt éves terv annyi, mintha már állna is a hid...

A félig lebontott elevátor-házzal szemben szélesvállú, fiatal

rendőr áll. A Gizella gőzmalom liszteszsákokkal megrakott egyik kocsija halad el éppen előtte. Odaköszön a bakon ülő ismerős kocsisnak.

— Kelenföldre? — nevet a rendőr a lisztesarcú munkásra. — Hát most még kerülővel, úgye, de majd közelebb lesz, ha már nem a Szabadsághídon, hanem itt lehet átmenni...

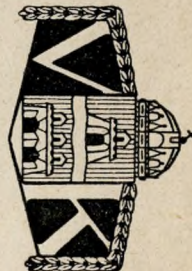
Mindenki a hídról beszél. A budaiak is, akik majd még közelebb kerülnek Pesthez. A taxisofer azt számolja, feléért viheti el az utast a Körtérről a Nemzetiig, ha nem kell majd körbe mennie. A Verpeléti-úti fűszeres is bizakodó. Ő arra emlékszik, amikor újjáépítették, milyen pezsgő élet indult meg egyszerre a Margithíd budai környékén. Itt is így lesz, ha majd elkészül a hid.

Most még kihalt a vidék. A Verpeléti-út utolsó házai után széles, üres térség terül el, amelynek közepén rozsdásan vezetnek a villamossínek az egykori hídra. A felrobbantott hídfőt itt is sűrű drótháló zárja el, mögötte már felszakított úttest tátong. A kicsorbult lépcsőkön néhány gyerek iramodik lefelé, a csendes rakparton szerelmespárok sétálnak.

A budai pillér és a part között cölöperdők közé ékelődve széles hátú hajók és tutajok horgonyoznak, fedélzetükön darukkal, kötelekkel, napbarnított arcú munkásokkal. Roncsokat emelnek ki a vízből, a régi hid maradványait, amit majd újra felhasználnak, ha felépítik a hidat. Talán jövőre, talán a következő évben indul meg az építés, a környéken még senki sem tudja pontosan, hogy mikor.

De a környék három napja másról sem beszél, mint hidjáról, amely felépül az öt éves tervben.

Vaad Ferenc

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:	Vaad Ferenc
Cím:	Kelenföldre? Egyelőre kerülővel
Forrás:	Másnap
(Hely)	1949 IV/8.
(Idő)	
(Köt. v. filz.)	
(Oldal)	
Helyszám	
Személy	
Oszályozás	624,2 "1949"